

Η παραβολή του ληστή και του σκύλου

Κανείς δεν μπορεί να απαντήσει με βεβαιότητα, αν το φονικό όπλο είναι το περίστροφο ή το ανθρώπινο σώμα. Η “σφαίρα” πάντως, με τη μορφή μιας μεταλλικής ατράκτου, δεν θα μπορούσε παρά να είναι ένας άκακος, γεωμετρικός συμβολισμός, έξω απ' την κρύα θαλπωρή της θαλάμης. Επίσης, ουδείς σκοπός άγιασε ποτέ, κανένα αντικειμενικό μέσο. Ο κάτοχος του σκοπού, ήταν πάντα κι ο “εξαγνιστής” του...

Το μόνο που μπόρεσα να σκαρφιστώ απέναντι στην ώρα που κυλά και γυρεύει μια επίδειξη θάρρους από μέρους μου, ήταν μια απόδραση μέσα στην απόδραση. Μια παράτολμη ισορροπία πάνω στη κλωστούλα που ξετυλίγει μια φευγαλέα σκέψη, μέχρι η επιστροφή μου στο

χωροχρόνο να την λυγίσει με το βάρος μιας απόφασης.

Βρίσκομαι χωμένος κάτω απ' την σκιά ενός πέτρινου τείχους. Δεν αισθάνομαι καθόλου ασφαλής, καθώς γνωρίζω πως σε λίγα λεπτά θα αναγκαστώ να τρέξω για να σώσω την ζωή μου. Η σειρήνα, σαν εγωπαθής ιερομάντης που διαλαλεί τον χρησμό μιας μακάβριας προφητείας, δεν έχει σταματήσει ακόμα να ουρλιάζει, παρόλο που έχει εκπληρώσει τον ρόλο της. Ακούω τους φρουρούς να με βρίζουν προς όλες τις κατευθύνσεις, σημάδι πως δεν έχουν ακόμα ανακαλύψει που κρύβομαι. Βλέπω τις λευκές γλώσσες των προβολέων τους, να χαρακώνουν τη νύχτα.

Ποτέ μου δεν είχα φανταστεί πως θα ζήσω μια νύχτα σαν κι αυτή. Ούτε που θυμάμαι πια, το άσχημο όνειρο που έβλεπα, πριν ο αρχιφύλακας το σκοτώσει με τις φωνές του. Μια ιεραρχική δεισιδαιμονία, κατάλοιπο της ένθεης, ανθρώπινης φύσης μου, μου υπαγόρευσε να σηκωθώ απ' το κρεβάτι και να ενσαρκώσω τον εφιάλτη κάποιου άλλου. Με διέταζαν να κρατώ στο χέρι μου οπλισμένο το περίστροφο και να μην διστάσω, για κανέναν λόγο, να πατήσω την σκανδάλη. “Ο δραπέτης δεν θα έχει προλάβει να απομακρυνθεί”. Κι όλοι συμφώνησαν χαιρέκακα, τρίβοντας τα χέρια τους στο άκουσμα της προηγούμενης διαπίστωσης.

Ποτέ μου δεν κοιμήθηκα ήρεμος, τις νύχτες της υπηρεσίας μου. Ήμουν ανάμεσα σε πεινασμένα σκυλιά, έτοιμα να σκοτώσουν οποιονδήποτε άγνωστο τους υποδείκνυε η βραχνή φωνή του Αρχιφύλακα. Εγώ είχα την ανυποληψία του πιο δειλού σκύλου, ανάμεσά τους.

Μόνο πενήντα μέτρα με χωρίζουν απ' το δάσος. Βλέπω τον άνεμο, παίρνοντας θέση στο πλευρό μου ενάντια στην ενδεχόμενη δολοφονία μου, να κατρακυλά πάνω στα κλαδιά φέρνοντας τη σκιά τους, σαν μητρικό σάβανο και κρυψώνα, προς το μέρος μου,. Το παιχνίδισμα του φωτός στα παλλόμενα φύλλα, μοιάζει με τον αφρό

των κυμάτων. Μια φουσκοθαλασσιά, με καλεί να βουτήξω μέσα στη στοργική αγκαλιά της. Μα εγώ στέκομαι κάτω απ' τη πέτρινη συστάδα, αναποφάσιστος. Ίσα που μπορώ να ελέγξω αυτό το παράφορο τρέμουλο κρατώντας με στα πόδια μου. Θα με σκοτώσουν, ακόμα κι αν παραδοθώ. Δεν υπάρχει πισωγύρισμα, πια. Η εντολή έχει δοθεί. Η μοίρα μου, αν πέσω στα χέρια τους, είναι προδιαγεγραμμένη. Από όλους τους έγκλειστους, μόνο εγώ τους γνωρίζω τόσο καλά.

Δεν γνωρίζαμε που ακριβώς να ψάξουμε. Κρατούσαμε τους φακούς στα χέρια μας και φέρναμε βόλτες, κυκλικά, στο προαύλιο. Πάνω στα φυλάκια, οι υπόλοιποι της αγέλης, στριφογυρνούσαν τους προβολείς ψάχνοντας την σκιά του θηράματός μας, έξω απ' τα τείχη του βασιλείου μας. Κάθε κίνηση που δεν είχε τα φωσφορίζοντα στο σκοτάδι, διακριτικά της στολής μας, ήταν στο στόχαστρο. Τίποτα δεν είχε το δικαίωμα να ζει, να βαδίζει ή να έρπεται με μια ψευδαίσθηση ελευθερίας, μέσα στην περιφέρειά μας, τις νύχτες. Οι πρώτοι πυροβολισμοί, δεν άργησαν να ακουστούν. Τρεις δέσμες φωτός σκόπευσαν τον προορισμό τους αποκαλύπτοντας το ματοβαμμένο κουφάρι μιας γάτας. Το άτυχο αιλουροειδές, είχε ήδη ξεψυχήσει όταν ακούστηκαν τα βροντερά γέλια του Αρχιφύλακα και τα πειράγματα των υπολοίπων.

Τα γέλια τους, τα γνωρίζω καλά. Κάθε τους αστείο, κρύβει την λαχτάρα τους να ξεμπερδεύουν μια και καλή μαζί μου κι ενα “ευχαριστώ” πνιγμένο στη χυδαιότητα, με εμένα για μοναδικό, πολύτιμο αποδέκτη. Εμένα που έβγαλα τα σκυλιά, για άλλη μια φορά, έξω απ' τον γραφειοκρατικό τους λήθαργο. Οι βρισιές είναι τα μόνα λόγια που έχουν τα θηρία για να εκφράσουν την ευτυχία τους, όταν ξαναβρίσκουν τον επίγειο ρόλο τους. Αποφασίζω να τρέξω προς τις πρώτες συστάδες πεύκων που φαίνονται να έχουν κυρήξει, με τις σκιές τους, τον πόλεμο ενάντια στους υπέρλαμπρους προβολείς των διωκτών μου. Νιώθω το φως τους να περνάει πάνω απ' το κεφάλι μου, σαν το σπαθί ενός δήμιου. Λίγο πριν τα μισά της διαδρομής κι ενώ τα φουσκωμένα μου μάγουλά αποβάλλουν την πελώρια πνοή που οξυγονώνει ολόκληρο, το πληγιασμένο απ' τα ηλεκτροσοκ, σώμα μου, ακούω τις φωνές τους. Το πυρακτωμένο σύρμα, πίσω απ' το τζάμι του προβολέα, με κυκλώνει μ' ένα φλεγόμενο δίκτυ. Βλέπω τις γραμμές αυτού του προδοτικού φωτοστέφανου, πάνω στα χέρια και στα πόδια μου που τώρα ελάχιστα ακουμπούν στο έδαφος παίρνοντας μέρος στο τελετουργικό μιας ξέφρενης εγρήγορσης. Οι πρώτες σφαίρες, είναι μόνο το σφύριγμα πέντε-έξι μεταλλικών δρομέων που με προσπερνούν αδιάφορα, σε αυτή την κούρσα ταχύτητας. Δεν έχω πια το χρόνο να τις φοβηθώ.

Μας κάλεσαν να βγούμε έξω. Τρέξαμε όλοι προς την κεντρική πύλη της φυλακής. Ενώ η βαριά συρόμενη καγκελόπορτα άνοιγε κάτω απ' τις διαταγές του θορυβώδους μηχανισμού της, πρόσεξα την τεράστια ταμπέλα που κρεμόταν πάνω απ' τα κεφάλια μας. “Σωφρονιστικό Κατάστημα Αγίου Ελευθέριου”. Κάποιος με έσπρωξε, πριν προλάβω να καταπιώ με την ψυχή μου, την τραγική ειρωνεία κάθε στιγμής που θα επακολουθούσε. Ήμασταν πια, αμολημένοι σαν σκυλιά που ο αφέντης τους είχε κόψει τις αλυσίδες.

Ο σκοπός του ανατολικού φυλακίου, μ' ένα νεύμα και μια κατάρα, μας έδειξε την

κατεύθυνση που έπρεπε να ακολουθήσουμε. Τρέξαμε όλοι μαζί, σαν ορδή βαρβάρων νομιμοποιημένη να σφαγιάσει στο όνομα μιας κοινωνικής πλειοψηφίας, ίσως λιγότερο αθώας και ελεύθερης, απ' ότι ο βαρυποινίτης ληστής που καταδιώκαμε. Χωθήκαμε στο δάσος γεμίζοντας αυλακιές την γαλήνη κάθε αγριμιού και τον ήμερο ύπνο των πουλιών. Μετά από καμιά εκατοστή μέτρα άσκοπης αναζήτησης, ο Αρχιφύλακας μας διέταξε να σταματήσουμε και να σβήσουμε τους φακούς. Κάποιος του ζήτησε τον λόγο κι εκείνος του απάντησε με μια δυνατή γροθιά στο σαγόνι. Έπειτα, σχημάτισε ένα σταυρό με τα χείλη του και το δείκτη του αριστερού του χεριού, προτρέποντάς μας να το βουλώσουμε.

Ίσα που μπορούσαμε να διακρίνουμε στο σκοτάδι, ο ένας τη σκιά του άλλου. Οι γρύλλοι, τρομαγμένοι απ' την ξαφνική εισβολή μας, είχαν σταματήσει την ρυθμική τους ελεγεία, παρατώντας το δάσος βουβό και κατακτημένο. Εγώ βρήκα την ευκαιρία να χαθώ στις δικές μου σκέψεις. Πόσο θα ήθελα να μας διατάξουν να γυρίσουμε πίσω, αφήνοντας εκείνον τον δύστυχο να αναμετρηθεί ανενόχλητος με την μοίρα του! Όμως ο Αρχιφύλακας, απλά περίμενε για ένα λάθος. Έναν ασυνήθιστο θόρυβο που θα μας πρόδιδε ξεδιάντροπα, την τοποθεσία του θηράματός μας.

Ξέρω καλά που οφειλεται αυτή, η αναπαντεχή σιωπή. Δε χρειάζεται να μαντέψω πως οι φωτεινές ακτίνες που κρατούν στα χέρια τους, δεν έχουν σβήσει για πάντα, ούτε υποχώρησαν άδοξα, μπροστά στην ανόητη δίψα μου για ελευθερία. Περίμενουν ένα λάθος μου. Μια μοιραία απροσεξία που θα με παραδώσει στις κάνες των όπλων τους. Στέκομαι ακίνητος. Καρφώνω τα πόδια μου στο έδαφος. Το τρέμουλο, έχει πια υποχωρήσει. Δεν είμαι πλέον, ένα έρμαιο στα χέρια τους. Ίσως και να μπορώ να μείνω ζωντανός, μακριά απ' τα λυσσασμένα τους πρόσωπα. Μια απρόσμενη, αλαζονική έπαρση με κυριεύει, ως το φυσικό αντίδοτο απέναντι στον πανικό και στην τρέλα που θα στοίχειωνε έναν ορθολογιστή, κάτω από τόσο αντίξοες συνθήκες. Την αφήνω συνειδητά, να παίξει με την διάθεσή μου. Η αίσθηση πως είμαι άτρωτος, σαν μυθολογικός ήρωας, εκθρονίζει βίαια τους φόβους απ' το ταλαιπωρημένο μου σώμα. Δίνω σχήμα στον από μηχανής θεό που ανοίγει το δρόμο μου. Σίγουρα θα είναι μια καλλιεργημένη καλλονή, η προστάτιδά μου. Μια ημίγυμη, ολύμπια θεά που με περίμενε στην αγκαλιά της και που τόσο πολύ της είχε κοστίσει ο χωρισμός μας.

Μια ξαφνική, πολύ δυνατή ριπή του ανέμου με φέρνει πίσω, σε εκείνο το απόκοσμο δάσος. Ο σαματάς των ξερόκλαδων που απογαλακτίζονται απ' τους ζωογόνους χυμούς των δέντρων και πέφτουν με κρότο στο χώμα, είναι η ευκαιρία μου. Τα βήματά μου, ούτε που θα ακούγονταν στους δήμιους μου, ακόμα κι αν εκείνοι βρίσκονταν πίσω απ' τον κορμό του γιγάντιου πλάτανου που δεσπόζει σαν προϊστορικός ναός, μπροστά μου. Άλλωστε, αν καθυστερήσω κι άλλο, θα είμαι καταδικασμένος....

Όταν ακούστηκαν τα βήματα μέσα στην σιγαλιά, οι ενισχύσεις είχαν ήδη καταφτάσει. Ο δραπέτης είχε μείνει για αρκετή ώρα αναποφάσιστος δίνοντας χρόνο στην αγέλη μας να εξοπλιστεί με άλλους έξι αστυφύλακες και δυο καλά εκπαιδευμένα λαγωνικά. Ο

Αρχιφύλακας, παραχώρησε οικειοθελώς την θέση του στην κορυφή της αγέλης, σεβόμενος τις επιταγές της ιεραρχίας. Τα δυο αγριεμένα λυκόσκυλα, τον είχαν αντικαταστήσει επάξια. Πατούσαμε πάνω στα ξερόκλαδα και σκοντάφταμε πάνω στις πέτρες που οι τετράποδοι συνεργοί μας, ήξεραν να αποφεύγουν, χωρίς ιδιαίτερο κόπο. Όσο γρύλλιζαν οι δυο καινούριοι αρχηγοί μας, τόσο μούγγριζαν ή χοροπηδούσαν από χαρά οι υπήκοοι τους, νιώθοντας πως το τέλος εκείνου του δύσμοιρου πλησιάζει. Ήμασταν η εμπροσθοφυλακή της ανθρώπινης δικαιοσύνης. Ένα τσούρμο εν δυνάμει φονιάδων, εντεταλμένων να μισούμε με όλη μας την ψυχή, έναν άγνωστο.

Ο Αρχιφύλακας, μην έχοντας απολέσει, προφανώς, όλες τις πρότερες εξουσίες του, μας διέταξε να ακροβολιστούμε και να σταματήσουμε να συμπεριφερόμαστε σαν φασαριόζικο μπουλούκι. Είχαμε εκπαιδευτεί άλλωστε, να απογίνουμε οργανωμένα κτήνη με στρατιωτική τακτική και αποτελεσματικές μεθόδους.

Ένα απ' τα σκυλιά επέστρεψε κρατώντας ανάμεσα στα δόντια του, μια ματωμένη κάλτσα. Πάνω στο ξεφτισμένο, σβωλιασμένο της ύφασμα, τα ξεραμένα, πορφυρά απολειψάδια και τα αγκάθια των βάτων, είχαν ενωθεί αποκαθιστώντας την χαμένη τιμή μιας χριστιανικής αλληγορίας.

Ο ταπεινός αυτός άνθρωπος, είχε αποδράσει ζιπόλητος! Το άγιο, ακάνθινο στέμμα της ελευθερίας του, ήταν τα γυμνά του πέλματα που μου έδειχναν το μονοπάτι της. Κάθε πατημασιά του, πότιζε με λίγες σταγόνες αίμα το χώμα και τα ξερά φύλλα, μαρτυρώντας τα χνάρια του. Ήταν χαμένος.

Κανείς δεν με υποψιάστηκε, όταν άρχισα να τρέχω ξεχνώντας με ευκολία, την καλλονή που μόλις πριν από λίγο είχα δημιουργήσει. Είχα απόλυτο δίκιο. Τους ξέφυγα...

Πρέπει να ήμουν ήδη πολύ μακριά, όταν έτρεξα μέσα στο κενό κι εκτεθειμένο στο αστρικό φως, ανάγλυφο εκείνου του ξέφωτου κι ανέβηκα στην κορυφή ενός κατάφυτου λοφίσκου. Κάτω απ' τα δυο μου άρβυλα, ένιωθα το χώμα να κινείται και να με σπρώχνει μακριά τους. Από εκεί, μπόρεσα να διακρίνω τους φακούς τους να χωρίζουν με λευκούς φράχτες το ενιαίο δάσος που πλέον με είχε λυτρώσει απ' την παρουσία τους, παγιδεύοντας τους μέσα στα αινίγματα των ήχων και των σκιών του. Η αγέλη έμοιαζε να βρίσκεται σε πλήρη σύγχυση. Ίσως, τα μέλη της να αμφέβαλλαν για πρώτη φορά για τις μαγικές ηγετικές ικανότητες του κάθε Αρχιφύλακα.

Στην πραγματικότητα, ελάχιστα μ' ενδιέφερε αυτή η εικασία. Άρχισα την κατάβασή μου κοιτώντας τα φώτα του χωριού, τους μικροσκοπικούς, ηλεκτρικούς ήλιους που ανέτελλαν την ελευθερία μου. Η νότια πλαγιά του υψώματος, ήταν απόκρημνη και γεμάτη από τα ξερά αγκάθια των ξεψυχισμένων θάμνων που θέλησαν κάποτε να την στολίσουν με την ματαιοδοξία τους. Το νεκρό, σκληρό δέρμα των καινούριων μου άρβυλων, έσπρωχνε τα νύχια πίσω στις ρίζικό τους κι έγδερνε τους αστραγάλους μου, καθώς σερνόμουν πάνω στους βράχους. Καθόλου δε με πτόησε, εκείνο το αναγκαίο κακό. Όταν η ηχογραφημένη σάλπιγγα του σιωπητήριου ήχησε, πριν από λίγες ώρες, όλοι οι έγκλειστοι είχαμε εναποθέσει τα φθαρμένα παπούτσια μας στα ράφια της αποθήκης ιματισμού. Μόνο εμένα, περίμεναν στο κελί μου δυο κλεμμένες, απ' την προσωπική συλλογή του νέου μας Αρχιφύλακα, αχρησιμοποίητες μπότες. Πόσο με είχε βοηθήσει η σαδιστική του διάθεση, δυο μήνες πριν, όταν με διέταξε να

περάσω το βράδυ μου, γυαλίζοντας “επιμελώς,” τα είκοσι, ήδη λαμπερά και ολοκαίνουρια ζευγάρια του! Εκείνη την ξάγρυπνη νύχτα, κατέστρωσα και το μοναδικό, ολόδικό μου σχέδιο, στην ιστορία της υπαγορευμένης ζωής μου. Μέσα στο καζανάκι του στενάχωρου κελιού μου, τυλιγμένα καλά με νάυλον σακούλες απ' την αποθήκη ιματισμού, κολυμπούσαν, από τότε, άεργα, τα μοναδικά μου όπλα, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να γίνουν συνεργοί μιας προμελετημένης απόδρασης.

Προσπάθησα να απομακρυνθώ απ' την θανατηφόρα φάλαγγα της αγέλης μου παίρνοντας θέση στο αριστερό άκρο της, όπου νόμιζα, ως αδαής, πως τουλάχιστον θα αρκεστώ σ' έναν βοηθητικό ρόλο στην επερχόμενη δολοφονία, είτε ακόμα καλύτερα, πως δεν θα έχω καμιά συνέργεια και στο μέλλον η συνειδήσή μου, θα με βαραίνει με τους ελάχιστους ψιθύρους των Ερινυών που αρμόζουν σ' έναν απαθή παρατηρητή παρόμοιων συμβάντων.

Γρήγορα, ο βιωματικός αιφνιδιασμός, βασικό χαρακτηριστικό της ενσυνείδητης ζωής, θα με διέψευδε πανηγυρικά. Παραμερίζοντας τις πυκνές φυλλωσιές ενός κισσού που είχε βάλει ως σκοπό της ζωής του να στραγγαλίσει ένα άρρωστο, σχεδόν σάπιο πλατάνι, βρέθηκα αντιμέτωπος με τον δύστυχο άντρα. Στεκόταν στο χείλος μιας απόκρημνης χαράδρας, δίχως να του έχουν απομείνει άλλοι πιθανοί δρόμοι για την ελευθερία. Στάθηκα ακίνητος, όταν τον είδα να πέφτει στα δυο του γόνατα, παραδομένος στη μοίρα του. Έσκυψε το κεφάλι του προδομένος, πια, από οποιαδήποτε ουτοπία του και περίμενε το αποτελειωτικό μου χτύπημα. Ήθελα να του φωνάξω να φύγει, όμως η γλώσσα μου είχε κοκαλώσει παρασυρμένη απ' την τρομακτική, νεκρική σιγή που είχε σκορπίσει την καταχνιά της σε όλο το δάσος. Κι όσο τα δευτερόλεπτα περνούσαν κι η εκπυρσοκρότηση ενός περιστροφου, δεν αποφάσιζε να καθορίσει με μια θανάσιμη λαβωματιά το προσδόκιμο ζωής του θηράματός μας, εκείνο άρχισε να αποκτά καινούριες σκέψεις και ουτοπίες. Η σφαίρα του Αρχιφύλακα, διαπέρασε το κρανίο του ληστή, την στιγμή που σήκωνε το βλέμμα του και φανέρωνε στα μάτια μου, το σπινθήρισμα της στερνής του ελπίδας.

Κανείς δεν ξέρει αν το όπλο είναι στ' αλήθεια το πιστόλι, ή το ανθρώπινο σώμα και οι συγκυριακές εκρήξεις των νευροδιαβιβαστών του. Ενστικτωδώς, άδειασα τις έξι θαλάμες του περιστροφού μου, πάνω στο σώμα του Αρχηγού. Ο θάνατος του αγελάρχη, προκάλεσε σύγχυση στο ακυβέρνητο τσούρμο του κι έδωσε χρόνο στους αστυνομικούς που είχαν καταφθάσει ως ενισχύσεις, να με συλλάβουν, πριν με λιντσάρουν οι οπαδοί ενός νεκρού ηγεμόνα.

Η σύντομη δίκη μου, τελέστηκε μέσα σε δυο μήνες. Καταδικάστηκα σε ισόβια και με πέταξαν για “σωφρονισμό”, μέσα στα νύχια της πρώην αγέλης μου που δεν είχε λησμονήσει καθόλου, την ατίμωση της ιεραρχίας της. Για δυο χρόνια ανεχόμουν κάθε τους βρισιά, κάθε τους χτύπημα και εκτελούσα κάθε τους παράλογο επιθυμία.

Προσπέρασα το αμφιθεατρικά χτισμένο χωριό, από τον σκοτεινό κάμπο στα νοτιοδυτικά του νώτα. Οι οργισμένες φωνές των κατοίκων που είχαν εξοριστεί, απροειδοποίητα, απ' τον οικείο τους λήθαργο, μου φάνηκαν αστείες. Η μικρή κοινωνία, φαινόταν να έχει αναστατωθεί από την απόδραση ενός “αδίστακτου”

φονιά. Περιπατώντας μέσα στους φιλόξενους αγρούς, γεύτηκα τα καλωσορίσματα στην ελευθερία, κάθε μυρωδιάς που σκαρφάλωνε στα ρουθούνια μου. Ανηφόρισα προς την ανατολική πλαγιά του ορεινού όγκου που βυθισμένος στην νυχτερινή ομοιομορφία, έμοιαζε με το φυσικό σύνορο του έναστρου ουρανού στο στερέωμα. Έπειτα από λίγα ακόμα λεπτά εξουθενωτικής ανάβασης, αντίκρισα την θάλασσα. Στο απάνεμο λιμανάκι του γραφικού όρμου, κάποια απ' τις βάρκες θα γινόταν η σανίδα της οριστικής σωτηρίας μου.

Διασχίζοντας την κορυφογραμμή κι ενώ η σελήνη είχε, επιτέλους, ξεβολουτεί από τα λημέρια των βουνών κι έλαμπε πια, πάνω στα μονοπάτια μου, σταμάτησα να δω το ανάγλυφο της διαδρομής μου. Τα μάτια μου σταμάτησαν πάνω στην ρυτίδα που άφηνε η χαράδρα της μοιραίας, προ δύο ετών, συνάντησής μου μ' έναν άγνωστο, πάνω στην πλαγιά εκείνου, του, κατά τ' άλλα, φιλήσυχου λοφίσκου. Η ακούσια θυσία εκείνου του άνδρα, με είχε φέρει έως εδώ, ζωντανό. Το θάρρος του και τα λάθη της διαδρομής του, εκείνο το βράδυ, ήταν οι φάροι στο χάρτη της δικής μου απόδρασης. Τα δάκρυα στα μάτια μου, ήταν απλά ένας φόρος αγάπης στον δικό μου ληστή και θνητό Χριστό που με οδήγησε στην ελευθερία και μ' απελευθέρωσε απ' τα δεσμά της μοίρας ενός σκύλου, μέσω μιας πραγματικής παραβολής που θα χαθεί, μαζί με άλλες, μέσα στη σκόνη και το ψέμα, “εις τους αιώνες, των αιώνων”.

Έχει έρθει η ώρα πια, να κατέβω προς τη θάλασσα...